

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: A. C.
bytem X
zastoupeného Mgr. Petrem Olbortem,
advokátem se sídlem Nad Vývozem 4828, 760 05 Zlín

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje,
se sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 30. 11. 2018, č. j. JMK 166691/2018, sp. zn. S-JMK 157964/2018/OD/Ša,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností (dále též

- „správní orgán I. stupně“) ze dne 10. 10. 2018, č. j. ODSČ-44949/17-71 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupků podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) a § 125c odst. 1 písm. h) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“), kterých se měl z nedbalosti dopustit tím, že dne 25. 9. 2017 v 10:30 hod řídil osobní motorové vozidlo tov. zn. A., reg. zn. X, v Brně na ulici Okružní v BČS Shell, ve směru od ulice Merhautova směrem k ulici Tř. Gen. Píky, v pravém jízdním pruhu ze dvou možných, při přejíždění z pravého pruhu do levého jízdního pruhu se střetl se za ním v levém jízdním pruhu jedoucím osobním motorovým vozidlem tov. zn. Dacia Duster, převozní reg. zn. X, které po ulici Okružní ve stejném směru jízdy řídil řidič V. D. (dále též „poškozený řidič“). Popsaným jednáním měl žalobce způsobit dopravní nehodu, při níž došlo k ublížení na zdraví spolujezdce z vozidla Dacia, J. P. (dále též „poškozený spolujezdec“), který utrpěl zhmoždění hrudníku s obtížemi při dýchání a byl v pracovní neschopnosti od 25. 9. 2017 do 23. 10. 2017, ke zranění poškozeného řidiče, který se ke svému zranění odmítl vyjádřit a nedal souhlas s vydáním lékařských zpráv, hmotná škoda vznikla na obou zúčastněných vozidlech. Uvedeným jednáním žalobce porušil ustanovení § 12 odst. 5 silničního zákona.
3. Za spáchání přestupků byla žalobci podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. a) a § 125c odst. 6 písm. a) silničního zákona a v souladu s ustanovením § 35, § 36, § 37, § 38, § 39, § 40 a § 41 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“), uložena pokuta ve výši 25 000,- Kč, zákaz činnosti řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, a dále povinnost nahradit náklady řízení podle ustanovení § 95 zákona o odpovědnosti za přestupky, § 79 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), a vyhlášky č. 520/2005 Sb. v paušální výši 1 000,- Kč.

II. Žaloba

4. V žalobě ze dne 29. 1. 2019, doručené zdejšímu soudu následujícího dne, žalobce uvedl, že závěr o jeho vině učinil správní orgán z výpovědi osádky vozidla zúčastněného na kolizi, samotného žalobce a z plánu pořízeného zasahujícími policisty. Dle žalobce jsou tyto podklady nedostačující, přičemž žalobce navrhoval přibrání znalce k určení příčiny dopravní nehody a provedení výslechu zasahujících policistů. Tyto návrhy správní orgán odmítl jako nadbytečné.
5. Podstata námitek žalobce tkví v tom, že podle něj řidič vozidla zúčastněného na kolizi musel překročit rychlost, a to výrazně, a minimálně tak dopravní nehodu spoluzavinil. To byl také důvod, proč žalobce navrhoval přibrání znalce, který by se příčinami dopravní nehody zabýval, a který by zhodnotil všechny aspekty rozhodující pro posouzení míry odpovědnosti osob zúčastněných na dopravní nehodě. Správní orgán však dospěl k názoru, že vozidlo zúčastněné na nehodě rychlost výrazně nepřekročilo,

aniž by pro tento závěr měl jakoukoliv oporu v dokazování, proto se otázkou mírou zavinění jeho řidiče ani nezabýval. Dle žalovaného bylo žalobcovo zavinění prokázáno, přičemž by mělo být irelevantní, jakou rychlostí poškozený řidič ve skutečnosti jel. Žalovaným citovaná rozhodnutí Nejvyššího soudu jsou přitom dle žalobce nepřiléhavá. Argumentace žalovaného se v tomto ohledu dostala do vnitřního rozporu, když sám žalovaný na jednu stranu má za bezvýznamné, jakou rychlostí jelo vozidlo zúčastněné na kolizi, a na druhou stranu sám odkazuje na rozhodnutí správního soudu, z něž vyplývá, že vina žalobce by byla dána pouze v tom případě, pokud by poškozený řidič dodržel rychlostní limit.

6. Žalobce byl přesvědčen o tom, že poškozený řidič musel maximální přípustnou rychlost výrazně překročit. K tomuto závěru jej vedly následky kolize, tedy poškození obou vozidel, zejména pak vozidla žalobce, které neodpovídají tvrzení, že rychlost vozidla zúčastněného na kolizi nepřekročila maximální povolenou hodnotu. Žalobce argumentoval hmotností obou vozidel. Zatímco hmotnost vozidla žalobce (bez osádky a provozních kapalin) je 1750 kg s tím, že maximální přípustná hmotnost pak dosahuje hodnoty 2350 kg, hmotnost vozidla zúčastněného na kolizi (bez osádky a provozních kapalin) je 1177 kg s maximální přípustnou hmotností 1752 kg. Rozdíl mezi hmotnostmi vozidel je tedy 600 kg. Přitom vozidlo zúčastněné na kolizi, které je výrazně lehčí, dokázalo odhodit vozidlo žalobce do protisměru. Při nárazu pak došlo k takovému poškození levých předních dveří vozidla žalobce, že je bylo nutné vyměnit, přičemž výrazně poškozený byl též práh jeho vozidla. Poškození je dobře patrné z fotografického materiálu. Podle žalobce je nemožné, aby tyto následky byly vyvolány nárazem výrazně lehčího vozidla do vozidla těžšího, pokud by rychlost vozidla zúčastněného na kolizi skutečně činila udávaných 50 km/h.
7. Žalobce současně poukázal na rozpory ve výpovědi osádky vozidla zúčastněného na kolizi. Oba svědci shodně vypověděli, že rychlost jejich vozidla byla po celou dobu 50 km/h, nicméně jejich výpovědi se lišily v určení vzdálenosti, v jaké jejich vozidlo jelo za vozidlem žalobce, když poškozený řidič udával vzdálenost 10 metrů, poškozený spolujezdec poté 3 až 5 metrů. Správní orgány k rozporům nepřihlédly.
8. Je tedy zřejmé, že důkazní materiál shromážděný správním orgánem nepostačuje k učinění závěru o zavinění žalobce. Pokud správní orgán nepřizval soudního znalce, který by se mohl kvalifikovaně vyjádřit k rychlosti vozidla zúčastněného na kolizi a k míře zavinění jednotlivých osob, pak rezignoval na povinnost zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku. Správní orgán nepřistoupil ani k výsledku policistů, kteří zasahovali na místě, když však dokumentace, kterou zpracovali, se stala podkladem pro vydání správních rozhodnutí. Jestliže správní orgán neumožnil žalobci výslech uvedených svědků, krátil tak žalobce na jeho procesních právech. Žalovaný tato pochybení ponechal bez povšimnutí, nijak se s nimi nevypořádal.
9. Žalobce současně vytýkal prvostupňovému rozhodnutí vadu nepřezkoumatelnosti. Správní orgán nevyjevil, na základě jakého důkazu dospěl ke zjištění, že poškozený řidič nepřekročil výrazně maximální povolenou rychlost. Žalovaný poté nevyvodil z nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí odpovídající závěr. Objektivní závěr o rychlosti zúčastněného vozidla by bylo možné učinit pouze na znaleckém

posudku, na základě čehož by bylo možné založit závěr o míře zavinění jednotlivých zúčastněných osob tak, aby byl souladný s judikaturou Nejvyššího soudu. Znalecký posudek však správní orgány považovaly za nadbytečný.

10. Správní orgány rovněž nereflektovaly nálezn Ústavního soudu ze dne 12. 10. 2000, sp. zn. III. ÚS 58/2000, který uvedl, že zásadám spravedlivého procesu, jak vyplývají z Listiny, je nutno rozumět tak, že ve spojení s obecným procesním předpisem v řízení před správním orgánem musí být dána jeho účastníkovi možnost vyjádřit se nejen k provedeným důkazům a k věci samé, ale také navrhnout důkazy, jejichž provedení pro prokázání svých tvrzení pokládá za potřebné, tomuto procesnímu právu účastníka odpovídá povinnost správního orgánu nejen o vznesených návrzích rozhodnout, ale také, pokud jim nevyhoví, ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl. Jestliže tak správní orgán neučiní, zatíží své rozhodnutí nejen vadami spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 Listiny. Žalobce byl proto názoru, že by napadené rozhodnutí mělo být z tohoto důvodu zrušeno.
11. Žalobce dále vytýkal správnímu orgánu, že vydal nové rozhodnutí, aniž by žalobci umožnil vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. V tomto ohledu tedy správní orgán zkrátil procesní práva žalobce, když i tento důvod by měl vést ke zrušení napadeného rozhodnutí.
12. S ohledem na výše uvedené poté žalobce navrhl, aby krajský soud napadené, jakož i prvostupňové, rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 26. 3. 2019 s podanou žalobou nesouhlasil a nepovažoval ji za důvodnou. Žalovaný upozornil na to, že žalobce v žalobě namítal v podstatě totéž, jako ve svém odvolání, proto odkázal na odůvodnění obou správních rozhodnutí.
14. Žalovaný měl nad rámec již uvedeného za to, že užití a aplikaci judikatury odůvodnil v napadeném rozhodnutí. Rovněž se podrobně zabýval možností zabránění splnění povinnosti žalobce pro možné překročení nejvyšší dovolené rychlosti vysoké intenzity druhým účastníkem dopravní nehody, když tuto možnost vyloučil a tento závěr odůvodnil. V napadeném rozhodnutí dále žalovaný opakovaně uvedl, že skutkový stav byl zjištěn způsobem, o němž nepanují pochybnosti, a proto ani není na místě provádění dalšího dokazování. Neprovedení navržených důkazů odůvodnil správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí a žalovaný se s tímto postupem ztotožnil.
15. K námitce absence výzvy k uplatnění práva žalobce dle ustanovení § 36 odst. 6 správního řádu po zrušení původního rozhodnutí žalovaný konstatoval, že při ústním jednání dne 31. 5. 2018 bylo žalobci umožněno uplatnit své právo seznámit se a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, čehož také žalobce využil. Od tohoto okamžiku již do spisového materiálu další podklad nepřibyl, proto ani správnímu orgánu nevznikla povinnost žalobce k něčemu vyzývat.

16. Závěrem žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

17. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.)
a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
18. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
19. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
20. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.
21. Žalobcem byla namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud
v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: *„Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastnické námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užité argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“*
22. Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011,

č. j. 2 As 85/2011-170 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nález ze dne 11. 4. 2007,

sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nález ze dne 17. 12. 2008,

sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „*Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.*“ V tomto nález Ústavní soud dále vyslovil, že „(...) je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat

se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

23. Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7. 2004,

č. j. 4 As 5/2003-52). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007 - 34, bylo vysloveno, že „(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

24. Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Je pouze na žalovaném, aby námitky či důkazy vypořádal, logicky odůvodnil a argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů.
25. To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobci ani v jednom z jeho odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Zdejší soud má za to, že žalovaný zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co jej vedlo k závěru napadeného rozhodnutí.
26. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak seznatelné, které otázky žalovaný považoval za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný, je zřetelná. Napadené rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelné. Ostatně sám žalobce s tímto rozhodnutím polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné, a skutečnost, že se závěry žalovaného žalobce nesouhlasí, nutně neznamená, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

27. Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřipadnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.
28. Zdejší soud se v nyní řešené věci v podstatě ztotožnil s právním hodnocením podaným žalovaným v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i odůvodněním prvostupňového rozhodnutí. Na argumentaci žalovaného pak soud výslovně odkazuje též vzhledem k obsahové podobnosti odvolacích a žalobních námitek.
29. Krajský soud se předně zabýval námitkou žalobce týkající se prokázání skutkového stavu,
ze kterého vycházely správní orgány, a hodnocení důkazů.
30. Dle ustanovení § 12 odst. 5 silničního zákona *přejíždět z jednoho jízdního pruhu do druhého smí řidič jen tehdy, neohrozí-li a neomezí-li řidiče jedoucího v jízdním pruhu, do kterého přejíždí; přitom musí dávat znamení o změně směru jízdy. Při souběžné jízdě umožní řidiči vozidel jedoucích v průběžném pruhu řidičům vozidel do tohoto pruhu přejíždějících z pruhu, který přestal být průběžným, vjet tak, aby se vozidla jedoucí v průběžném pruhu a vozidla do něho přejíždějící mohla řadit střídavě po jednom do jízdního proudu průběžného pruhu. Tam, kde se dva jízdní pruhy sbíhají v jeden, aniž by bylo zřejmé, který z nich je průběžný, nesmí řidič jedoucí v levém jízdním pruhu ohrozit řidiče jedoucího v pravém jízdním pruhu.*
31. Podle ustanovení § 2 písm. l), m) silničního zákona pro účely tohoto zákona *nesmět ohrozit znamená povinnost počínat si tak, aby jinému účastníku provozu na pozemních komunikacích nevzniklo žádné nebezpečí, nesmět omezit znamená povinnost počínat si tak, aby jinému účastníku provozu na pozemních komunikacích nebylo nijak překáženo.*
32. Dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona se přestupku dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích *jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.*
33. Dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. h) silničního zákona se přestupku dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích *způsobí dopravní nehodu, při které je jinému ublíženo na zdraví.*
34. Co se týká žalobcem namítaných skutečností týkajících se objasnění skutkového stavu nyní projednávané věci, krajský soud uvádí, že povinnost zjišťovat skutkový stav stran skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku, leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*). Povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil; obviněný se nemusí vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68, bod 18).

35. Obecný požadavek na souladnost přestupkového řízení s limity ústavněprávními a mezinárodními však neopravňuje k tomu, aby u ustanovení upravujících procesní náležitosti přestupkového řízení byl použit takový výklad, který by fakticky bránil efektivnímu postupu. Jinými slovy řečeno, interpretace omezujících pravidel procesu ve správním trestání nemůže být natolik extenzivní, aby ve svých důsledcích znemožnila účinný postih za protiprávní jednání. V možnosti nabízet důkazy a uplatnit prostředky ke své obraně je tak zapotřebí primárně vidět (v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2000, sp. zn. I. ÚS 533/98, N 81/18 SbNU 197) právo osoby, proti níž se řízení vede, a nikoliv povinnost správních orgánů. Uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68).
36. Dle ustanovení § 3 správního řádu poté *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.* V přestupkovém řízení je tedy správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, což vyjadřuje zásadu materiální pravdy, podle které správní orgán opatřuje potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, z úřední povinnosti, zjišťuje všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného, jakož i provádí důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Správní orgán hodnotí důkazy podle své úvahy; každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti (viz ustanovení § 3, § 50 a § 52 správního řádu).
37. Závěr o spáchání přestupku musí být podložen vyhodnocením obsahu a věrohodnosti provedených relevantních důkazů. Žalobce lze shledat vinným ze spáchání předmětných přestupků pouze tehdy, pokud provedené důkazy po jejich vyhodnocení vytvoří dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém důkazů, který nahlížen jako celek nemohou vést k jinému závěru, než že žalobce skutečně při přejíždění z pravého do levého jízdního pruhu ohrozil a omezil řidiče jedoucího v jízdním pruhu, do kterého žalobce přejížděl. Nebude-li možno provedené relevantní důkazy takto vyhodnotit, zůstane pochybnost, zda se žalobce skutečně vytýkaného protiprávního jednání dopustil, a v takovém případě jej nelze shledat vinným ze spáchání přestupku.
38. Zdejší soud souhlasí se závěry žalovaného a správního orgánu I. stupně, neboť žalobce svou argumentací nevnesl do správního řízení důvodné pochybnosti o okolnostech

spáchání přestupku. Lze souhlasit s obecnou tezí, že správní orgány jsou povinny samy vyhledávat a opatřovat si důkazy a podklady pro svoje rozhodnutí. Nelze však z této teze současně dovodit, že i v případě, kdy správní orgány nemají žádné důvodné pochybnosti o skutkových zjištěních a o jejich právním posouzení, jsou přesto povinny pokračovat v pořizování dalších důkazů a podkladových dokumentů v závislosti na vůli přestupce. Přestupkové řízení je založeno na uvážení správního orgánu ohledně rozhodnutí, jaké důkazy provést a jaké nikoliv. Opačný výklad by mohl paradoxně znamenat, že přípravná fáze rozhodovacího procesu by nikdy nemohla skončit (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2007, č. j. 2 As 93/2006–84).

39. Soud se zabýval tím, jak správní orgány vyhodnotily naplnění subjektivní stránky přestupků. Pro naplnění skutkové podstaty přestupku je nezbytné určit zavinění, jakožto obligatorní znak subjektivní stránky přestupku. Pro samotné posouzení zavinění je pak klíčová otázka, zda došlo k překročení rychlosti zúčastněného vozidla a zda žalobce mohl (nebo naopak nemohl) zabránit omezení či ohrožení poškozeného řidiče ve smyslu § 12 odst. 5 silničního zákona.

40. Soud zdůraznil, že k předmětné dopravní nehodě došlo tak, že žalobce přejížděl z pravého jízdního pruhu do levého v okamžiku, kdy v levém jízdním pruhu jelo zúčastněné vozidlo.

Jak správně dovodily správní orgány, za takový střet je zásadně odpovědný řidič, který přejíždí z jednoho jízdního pruhu do druhého, neboť tak může učinit pouze v případě, že tímto manévrem neohrozí a neomezí řidiče jedoucího v jízdním pruhu, do kterého přejíždí.

I kdyby jel poškozený řidič nepovolenou rychlostí, povinnost daná ustanovení § 12 odst. 5 silničního zákona je kvalitativně vyšším stupněm povinnosti, než je povinnost dodržet limit dovolené rychlosti. Obdobnou situaci, i když se jednalo o najíždění z vedlejší silnice na hlavní silnici, řešil Nejvyšší soud v rozhodnutí č. j. 7 Tdo 38/2009 ze dne 4. 2. 2009, kde vyslovil, že „Obecně vzato, je za takový střet zásadně odpovědný řidič, který do křižovatky vjede z vedlejší silnice,

neboť jeho povinností je dát přednost v jízdě vozidlům přijíždějícím po hlavní silnici. Samotná okolnost, že řidič, který má přednost v jízdě, jede rychlostí přesahující stanovený limit, nic nemění na povinnosti řidiče přijíždějícího z vedlejší silnice dát přednost v jízdě řidiči přijíždějícímu po hlavní silnici. Přednost řidiče jedoucího po hlavní silnici tedy nezaniká jen v důsledku toho, že tento řidič jede nedovolenou rychlostí. Příčinou střetu pak je skutečnost, že řidič přijíždějící po vedlejší silnici nedal přednost. Překročení dovolené rychlosti řidičem jedoucím po hlavní silnici může mít pouze omezený význam, a to v podstatě jen z hlediska míry následku vzniklého ze střetu, za který ovšem primárně odpovídá řidič vozidla přijíždějícího z vedlejší silnice. Tyto zásady vyplývají z toho, že porovnají-li se povinnosti obou řidičů, je povinnost dát přednost v jízdě kvalitativně vyšším stupněm povinnosti, než je povinnost dodržet limit dovolené rychlosti. Porušení povinnosti dát přednost v jízdě bez dalšího již samo o sobě vede ke zcela bezprostřednímu a reálnému nebezpečí střetu vozidel, protože se vždy týká situace, v níž jde o vztah nejméně dvou vozidel s protínajícím se směrem jízdy. Porušení povinnosti dodržet stanovený rychlostní limit samo o sobě nevede ke vzniku takového nebezpečí a zakládá ho teprve ve spojení s dalšími podmínkami a okolnostmi konkrétní situace v silničním provozu, jakými jsou např. přítomnost dalších účastníků provozu, hustota provozu, viditelnost, přehlednost daného

místa či úseku apod.“ Pouze pokud by rychlost zúčastněného vozidla prakticky znemožnila tuto přednost dát, lze dospět k závěru o neodpovědnosti žalobce za spáchání dopravního přestupku, resp. trestného činu. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu totiž může být výjimečně „[p]říčinou dopravní nehody jednání řidiče vozidla jedoucího po hlavní silnici, a sice tehdy, pokud řidič vozidla jedoucího po hlavní silnici v extrémní míře poruší stanovený rychlostní limit a současně rychlost jízdy vozidla jedoucího po hlavní silnici řidiči vozidla přijíždějícího po vedlejší silnici fakticky znemožní splnění povinnosti dát přednost. Faktické znemožnění splnění povinnosti se musí posuzovat s ohledem na konkrétní poměry místa, v němž ke střetu došlo. Rozhodnými okolnostmi tedy bude zejména to, nakolik jde o místo pro řidiče přijíždějícího po vedlejší silnici přehledné a nakolik mu umožňuje s dostatečným předstihem vidět vozidla přijíždějící po hlavní silnici a zohlednit jejich (případně i výrazně nadlimitní) rychlost.“ (podle rozsudku ze dne 20. 12. 2012, č. j. 7 As 91/2012 – 62).

41. Hodnocení extrémní rychlosti jízdy není závislé jen a pouze na míře překročení nejvyšší dovolené rychlosti jízdy, nýbrž je potřeba hodnotit též konkrétní dopravní situaci a povahu komunikace, na které k dopravní nehodě došlo. Podle soudu by však v daném případě ani daleko vyšší rychlost jízdy zúčastněného vozidla, nežli je nejvyšší dovolená rychlost v daném úseku, nemusela být natolik extrémní, že by žalobci znemožnila dát přednost řidiči jedoucímu v pruhu, do kterého je přejížděno. Dvouproudové pozemní komunikace bývají obecně velmi často s vyššími rychlostními limity (např. 80 km/h a více). V obecné rovině je tedy běžné, že se řidiči na obdobných komunikacích pohybují rychlostí cca 100 km/h a dokáží přitom zaznamenat a reagovat na ostatní účastníky a též plynulo přejíždět z pruhu do pruhu. V místě dopravní nehody přitom byla nejvyšší povolená rychlost 50 km/h. Nadto je třeba vzít v úvahu, že v úseku před místem dopravní nehody (cca 70 metrů) se na předmětné pozemní komunikace nachází kruhový objezd, tudíž si lze jen stěží představit, že by zúčastněné vozidlo v úseku od kruhového objezdu do místa dopravní nehody vyvinulo tak extrémní rychlost, aby v daném případě žalobci zamezila dát přednost zúčastněnému vozidlu. Rovněž je třeba poznamenat, že v předmětném řízení není řešen dopravní přestupek poškozeného řidiče, ani se neurčuje poměr na odpovědnosti na dopravní nehodě, nýbrž přestupek žalobce. Podstatné je naopak zjistit, zda žalobce porušil svoji povinnost dle ustanovení § 12 odst. 5 silničního zákona a zda mu poškozený řidič svým chováním zmíněné splnění povinnosti neznemožnil. Rovněž je třeba zjistit, zda v důsledku tohoto porušení povinnosti ze strany žalobce došlo k dopravní nehodě. Krajský soud má v tomto ohledu na základě podkladů vyplývajících ze spisové dokumentace za to, že žalobce byl tím prvním, kdo nastolil nebezpečnou situaci, neboť poškozenému řidiči vytvořil překážku v jízdě dráze a rovněž byl původcem nehody. Ze spisového materiálu a zjištěného skutkového stavu nelze usuzovat na překročení nejvyšší dovolené rychlosti poškozeným řidičem, pro které by žalobce nemohl splnit svou povinnost při přejíždění z jednoho jízdového pruhu do druhého, a to neomezit nebo neohrozit řidiče jedoucího v tomto jízdovém pruhu. Jestliže žalobce argumentoval výrazným poškozením jeho vozidla, na rozdíl od vozidla zúčastněného, je třeba poznamenat, že žalobce k této své teorii nepředložil žádné relevantní podklady. Avšak vzhledem ke skutečnosti, že poškozený řidič nestihl dle svého vyjádření na vzniknuvší situaci reagovat jinak než úhybným manévrem, a to např. prudkým bržděním, je zřejmé, že zúčastněné vozidlo narazilo do vozidla žalobce tzv. „v plné rychlosti“, a to

navíc pravou přední částí (tj. částí velmi vyztuženou) do levé boční části vozidla žalobce, která není natolik vyztužená jako přední části vozidel. Je tedy logické, že při takovém mechanismu srážky mohlo dojít ke značnému poškození vozidla žalobce.

42. Argument žalobce, že nezahlédl poškozené vozidlo ve zpětném zrcátku, je v této souvislosti rovněž irrelevantní, neboť svědčí maximálně o nutnosti žalobce přesvědčit se pečlivěji o přehlednosti dopravní situace.
43. V otázce zavinění tedy krajský soud přisvědčil žalovanému, že s ohledem na povahu pozemní komunikace a další konkrétní okolnosti posuzovaného případu poškozený řidič nejel takovou rychlostí, jakou by žalobce nemohl a neměl předpokládat, a která by tudíž vylučovala jeho zavinění přestupku, jež je mu kladen za vinu.
44. Správní orgány si přitom pro tento svůj závěr obstaraly dostatečné a relevantní podklady, ze kterých bez dalších pochybností vyplývala spáchání vytýkaných přestupků žalobcem, a to mj. konkrétně výpovědi poškozeného řidiče a spolujezdce, výpověď žalobce, lékařskou zprávu, plánek pořízený policisty, jakož i další podklady pořízené PČR v souvislosti s dopravní nehodou. Je pouze na uvážení správního orgánu, jaké důkazní prostředky ke zjištění stavu věci užije. Z podkladů pro vydání rozhodnutí poté dle názoru soudu jednoznačně vyplynulo, že žalobce byl řidičem vozidla, který porušil ustanovení silničního zákona, v důsledku čehož spáchal přestupky kladené mu za vinu. Skutkový stav byl dle názoru soudu zjištěn způsobem, o němž nepanovaly žádné pochybnosti, proto ani nebylo na místě provádět další dokazování.
45. Z výpovědi poškozeného řidiče a spolujezdce vyšlo najevo, že zúčastněné vozidlo jelo rychlostí cca 50 km/h, tj. nejvyšší dovolenou rychlostí na daném úseku pozemní komunikace. Jestliže žalobce poukazoval na rozpory ve výpovědích těchto osob s odkazem na rozdílné uvedení vzdálenosti vozidel (10 metrů a 3 – 5 metrů), musí soud v souladu s názorem žalovaného konstatovat, že se jednalo toliko o odhad svědků, který je v případě každé osoby velmi subjektivní a je možné, že svědci vnímali vzdálenosti odlišně. Takto nepatrný „rozpor“ ve výpovědích svědků nadto nemohl mít vliv na posouzení věrohodnosti svědeckých výpovědí. V dalších ohledech přitom svědci vypovídali prakticky shodně, když se shodli na popisu vytýkaného jednání, jakož i na skutečnosti, že v okamžiku před dopravní nehodou jelo zúčastněné vozidlo rychlostí 50 km/h, tj. nejvyšší dovolenou rychlostí v daném místě. V tomto ohledu zůstalo tvrzení žalobce o výrazně vyšší rychlosti zúčastněného vozidla zcela osamoceno, přičemž správní orgány tuto námitku žalobce velmi podrobně vypořádaly, přičemž krajský soud na toto odůvodnění bez dalšího odkazuje, neboť s ním souhlasí (nadto se soud touto otázkou rovněž zabýval již výše v textu tohoto rozsudku). Soud tedy navzdory přesvědčení žalobce neshledal výpovědi poškozeného řidiče a spolujezdce nevěrohodnými či rozpornými, když naopak plně korespondovaly s dalšími podklady, jež byly správními orgány shromážděny pro vydání jejich rozhodnutí.
46. Krajský soud tedy uvádí, že se správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí dostatečně vypořádal s žalobcovým návrhem na provedení dodatečných důkazů, tak jak jej žalobce uplatnil. Jak vyplývá z judikatury Ústavního soudu o tzv. „opomenutých důkazech“

(která se sice primárně vztahuje na rozhodnutí obecných soudů, ale je možno ji vztáhnout přiměřeně i na rozhodnutí správních orgánů), např. z nálezu Ústavního soudu ze dne 4. 9. 2002, sp. zn. I. ÚS 113/02, „(...) soud sice není povinen provést všechny navržené důkazy, avšak musí o vznesených návrzích rozhodnout a - pokud jim nevyhoví - ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl, resp. Pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal. Jestliže tak neučiní, zatíží své rozhodnutí nejen vadami spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páté Listiny [...]. Důkazy, jimiž se soud při postupu nezabýval, proto téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, ale současně též jeho protiústavnost.“ Těmto ústavním požadavkům rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného vyhovělo.

47. Pokud má žalobce za to, že pouze znalecký posudek a výpovědi zasahujících policistů by byli objektivním podkladem pro rozhodnutí o přestupku, domáhá se tak použití překonané legální teorie důkazní, dle které bylo možné určitou okolnost prokazovat pouze za pomoci určitého důkazu. Pro úplnost zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2013, sp. zn. 7 A 82/2002, dle kterého: „(...) dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu, kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů. Povinností správního orgánu je zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Správní orgán je tedy povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, avšak pouze ve vztahu k předmětu dokazování, tj. k určitému skutku; skutečnosti, které stojí vně předmětu dokazování, nezjišťuje, neboť nemají pro rozhodnutí věci význam. V některých případech bude nezbytné, aby správní orgán obstaral a posléze provedl řadu důkazů, jindy bude určitý skutek bezpečně prokázán na základě důkazního prostředku jediného.“ Správní řízení tedy obecně ovládá ve smyslu ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu zásada volného hodnocení důkazů. Tato zásada totiž dává prostor správnímu orgánu, aby sám vyhodnotil, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující a které nikoliv. Ve spojení se zásadou materiální pravdy pak dokazování musí proběhnout tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Již správní orgán I. stupně přitom ve svém rozhodnutí řádně zdůvodnil, z jakého důvodu neprovedl pro nadbytečnost výslech policistů zasahujících na místě dopravní nehody, jakož ani znalecký posudek. Správní orgán I. stupně správně konstatoval, že zasahující policisté dorazili na místo dopravní nehody až po střetu vozidel a nemohli tedy k věci sdělit nic dalšího, než co již bylo obsahem spisového materiálu a dokumentace. Stran nepřibrání znalce správní orgán poznamenal, že se v daném případě jedná o jednoduchou dopravní nehodu, u níž lze vyhodnotit průběh a příčinnou souvislost laickým úsudkem, případně odborným posouzením správního orgánu. Krajský soud se s těmito závěry bez dalšího ztotožnil.
48. Lze tedy shrnout, že výhrady žalobce ke zjištění skutkového stavu vyhodnotil krajský soud jako zcela nedůvodné. Krajský soud je přesvědčen, že skutkový stav byl náležitým způsobem ozřejměn již v řízení před správními orgány, přičemž lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2015, č. j. 2 As 217/2015 – 47, v němž tento dovodil,

že „(...) jestliže již v samotném přestupkovém řízení správní orgány opatří takovou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí (§ 3 správního řádu z roku 2004) vede k závěru, že obviněný se příslušného přestupku dopustil, a zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku, nemůže pasivita obviněného z přestupku ve správním řízení zásadně vést k jeho úspěchu v navazujícím soudním řízení, ledaže by se mu podařilo účinně zpochybnit věrohodnost nebo dostatečnost správními orgány provedených důkazů.“

49. Krajský soud má tedy za to, že správní orgány dostaly své povinnosti zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupcích, přičemž uplatněné žalobní námitky byly pro spravedlivé rozhodnutí věci irelevantní a nevěrohodné. Jak bylo uvedeno výše, přestupkové jednání bylo dostatečně prokázáno správními orgány shromážděnými podklady.
50. Na základě všeho výše uvedeného proto krajský soud souhlasí s tím, že správní orgány pomocí výše specifikovaných důkazů zjistily skutkový stav věci, o němž neměly žádné důvodné pochybnosti, a prokázaly, že se žalobce dopustil daných přestupků. Stav bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku. Hodnotily-li správní orgány popsané důkazy jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti, mohly dospět k jedinému možnému logickému závěru, a to že se žalobce skutečně vytýkaného přestupkového jednání dopustil.
51. Pokud žalobce namítal, že mu správní orgán I. stupně neumožnil vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, ověřil soud z předloženého spisu, že stran prvotního rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo žalobci umožněno seznámit se a vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí v průběhu ústního jednání dne 31. 5. 2018. Žalobce přitom svého práva vyplývajícího z ustanovení § 36 odst. 6 správního řádu využil. Žalovaný následně prvotní rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil, avšak po tomto rozhodnutí žalovaného nebyly do obsahu spisu vloženy žádné nové podklady pro vydání rozhodnutí, pročez již nebylo povinností správního orgánu I. stupně znovu žalobce vyzývat k uplatnění práva dle ustanovení § 36 odst. 6 správního řádu. Skutkový stav tedy v dané věci v předmětném mezidobí nedoznal žádných změn, o kterých by měl být žalobce zpraven. Správní orgán I. stupně tedy při svém rozhodování před vydáním prvostupňového rozhodnutí vycházel z podkladů, se kterými byl žalobce řádně seznámen a k nimž měl možnost se vyjádřit. Krajský soud proto ani tuto žalobní námitku nevyhodnotil jako důvodnou.

V. Závěr a náklady řízení

52. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

53. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
54. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.
55. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. dubna 2021

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.